

Marjan

Na een paar mails begrijp ik al dat je mailbox opruimen net zo ingewikkeld is als oude brieven weggoaien

**JOURNALISTE
MARJAN VAN DEN
BERG IS GETROUWD
EN HEEFT DRIE
DOCHTERS EN DRIE
KLEINKINDEN.**

Opruimen. Het lijkt wel of de pandemie een golf van opruimwoede heeft veroorzaakt in mijn brein. Ik heb nooit eerder zo veel puingeruimd en ben ook nooit eerder zo veel bende tegengekomen.

Jan ruimt mee. Minder gefocust op laatjes dan ik, maar meer op papier en administratie. De grootste klap maakt hij met zijn mailbox.

“Ik heb al 973 mails met succes verwijderd.” Hij kijkt tevreden naar zijn scherm. En ik ben op slag jaloers.

Dus zit er maar één ding op. Zitten en ruimen. En uitkijken dat je niet te veel deletet. Want daar zit de kneep.

Na een paar mails al begrijp ik dat je mailbox opruimen bijna zo ingewikkeld is als oude brieven weggoaien. Of foto's opruimen. Al snel ben ik aan het lezen. En ergens bij mail nummer 83 is de 'briefwisseling' zó bijzonder, dat ik hopeloos blijf steken. De mail dateert uit 2017. Een heel bijzondere schoonzoon schrijft dat zijn schoonmoeder plotseling heel ernstig ziek is geworden en vrijwel onmiddellijk zó slecht werd, dat ze is opgenomen in een hospice. Ik kan me voorstellen dat ze elkaar daar veel hebben gesproken, elkaar hebben vastgehouden, elkaar hebben getroost. Wat zul je missen? Kwetsbare vraag die ze evengoed stelden en die maar aangeeft hoe hecht en open hun band was. Schoonmoeder vertelde hem dat ze het jammer vond dat ze nu niet wist hoe het verder zou gaan met Sanne. Want dat was net zo spannend.

Dus schrijft schoonzoon aan mij. Omdat ik Sanne schrijf en als enige weet hoe het verhaal verdergaat. 'Kun je een samenvatting maken?' vraagt hij. Want: 'Ik doe er graag alles aan om dit eventueel mogelijk te maken.'

Ik lees de mailwisseling opnieuw vol ontroering. Je moet maar boffen met zo'n jongen. Ik vat samen. Ik mail. Wens er heel veel liefs bij en goeds en kracht en licht. En ik denk erbij: wat een familie. Zo vol zorg om elkaar. Zo vol aandacht en liefde.

Dan komt er weer een mail. Alles ging zo snel, vertelt hij. Te snel om de samenvatting voor te lezen. Maar: 'Ik zal uw mail uitprinten en bij haar in de kist stoppen.'

Er volgde een bijzonder afscheid. Mooi weer, mooie dienst en een mooi verhaal dat werd doorverteld aan iedereen en dat meeding op haar laatste reis. Ik lees, herlees, voel me ontroerd en blij tegelijk en zit maar naar die mail te staren.

“Je moet wegklikken, hè? Alles wat overbodig is!” raadt Jan aan. “Anders schiet het nooit op met die inbox!”

Hij heeft gelijk. Echt helemaal gelijk. Opruimen is goed voor een mens. Het maakt een hoofd leeg en geeft ruimte voor nieuwe avonturen. Maar soms moet je bewaren. En dat doe je met je hart.